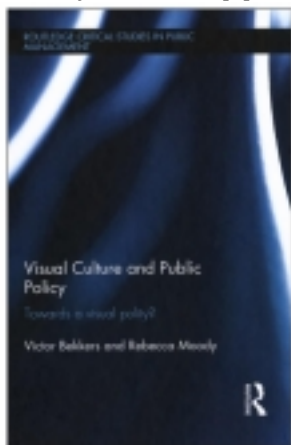

Qui controla les imatges controla el relat públic

Published by [Interacció](#) [1] on 14/05/2015 - 11:45 | Last modification: 26/03/2026 - 11:25

Vivim en una cultura visual on les imatges no només expliquen la realitat: la construeixen. Les polítiques públiques no en queden al marge. La pregunta ja no és si les imatges influeixen en la política, sinó com ho fan i qui en té el control.

La presència de la imatge en la societat contemporània ha crescut de manera exponencial. Tecnologies com la fotografia, el vídeo o l'animació han facilitat la producció i distribució d'imatges fins a convertir-les en un element central de la vida social, econòmica i política.

Aquest fenomen ha estat àmpliament estudiat des de la cultura visual. El que el llibre, *Visual culture and public policy: towards a visual polity?*, que recull aquest article proposa és un pas més: analitzar com aquesta cultura visual transforma el mateix procés polític. No es tracta només de comunicació.

Les imatges intervenen en tot el cicle de la política pública: en la definició de problemes, en la construcció d'agendes, en la presa de decisions i en l'avaluació. La política no només es diu. Es mostra. I en aquest desplaçament, canvien les regles.

Una imatge pot simplificar un conflicte, fer-lo visible o, al contrari, ocultar-ne la complexitat. Pot mobilitzar emocions, generar consens o alimentar polaritzacions. En aquest sentit, la cultura visual no és un complement del discurs polític. És una forma de poder.

Això obre una pregunta: **qui té accés a aquest poder?**

No totes les institucions, col·lectius o actors disposen de la mateixa capacitat per produir i difondre imatges amb impacte. La cultura visual està travessada per desigualtats d'accés, de recursos i de capacitat d'incidència. Des de la política cultural, aquesta qüestió és especialment rellevant.

Les institucions culturals no només programen continguts. També produeixen imatges, narratives i representacions. Participen en la construcció del relat públic sobre la cultura, la ciutat o la societat. En aquest sentit, la política cultural és també una política visual, encara que no sempre es reconegui com a tal.

En l'àmbit municipal, aquesta dimensió acostuma a quedar invisibilitzada. Es treballa la cultura des de la programació, els equipaments o els públics, però menys des de la producció de relat visual. I, tanmateix, les imatges que es projecten: campanyes, fotografies institucionals, representacions de la ciutat, contribueixen a definir què es considera cultura, qui hi apareix i qui en queda fora.

Això té implicacions directes en termes de drets culturals, participació i reconeixement. Si la cultura visual

estructura la manera com entenem la realitat, intervenir-hi és una qüestió de política pública. No només de comunicació institucional. Implica decidir quines imatges circulen, quines narratives es reforcen i quines queden invisibilitzades. El risc és considerar la imatge com un instrument neutre.

El que mostra aquest text és el contrari: la cultura visual no només reflecteix la política. La transforma. Perquè en una societat governada per imatges, no decidir sobre elles també és una manera de deixar de governar.

Llibre registrat i disponible al catàleg bibliogràfic [C \[2\]ERCles \[2\]](#) especialitzat en polítiques culturals i pensament contemporani.

Categories: Llibre

Categories: Recursos i publicacions

Tags: pensament cultural

Tags: polítiques culturals

Tags: governança cultural

Tags: cultura digital

Tags: participació cultural

- [3]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/blogs/2015/cultura-visual>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <http://cercles.diba.cat/>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/5809>